

რა არის ჭეშმარიტება? — ნომერი სამი

გზა ემაუსისკენ

Jeff Pippenger

2023-09-07

იოანეს სახარებაში, უკანასკნელი სერობის შემდეგ, ვიდრე იესო გეთსიმანიის ბაღში წავა, მოთხოვნილია ვრცელი თხრობა მეთოთხმეტე თავიდან მეჩვიდმეტე თავის დასასრულამდე. განზრახული მაქვს ამ თავებზე მომდევნო სტატიაში ვისაუბრო. ეს სტატია ის საფუძველია, რომელზედაც უნდა აიგოს იმ თავების გაგება. ქრისტეს ისტორიის რეფორმის ხაზის თვალსაზრისით, იმ თავებში ქრისტესა და მის მოწაფეებს შორის დიალოგი მდებარეობს სწორედ ტრიუმფალური შესვლის შემდეგ და ჯვრის წინ. იესო შევიდა იერუსალიმში, შემდეგ მოწაფეებთან ერთად მიიღო თავისი უკანასკნელი ტრაპეზი; შემდეგ ვითარდება ეს თხრობა, შემდეგ იგი მიდის გეთსიმანიაში, და იმავე დღის შუალამისას იგი შეიპყრეს, და დაიწყო შვიდსაფეხურიანი პროცესი, რომელსაც ჯვარცმამდე მიჰყავდა. ის და მოწაფეები წინასწარმეტყველურად იყვნენ განთავსებულნი სწორედ ექსეტერის ბანაკ-კრების შემდეგ და დიდ იმედგაცრუებამდე ცოტა ხნით ადრე, იმ ისტორიაში, რომელიც მეშვიდე თავის მოძრაობით არის წარმოდგენილი. თხრობაში, რომელიც უკანასკნელი სერობისთანავე იწყება, პირველი, რასაც იესო ამბობს, არის:

„ნუ შეძრწუნდება თქვენი გული: გწამთ ღმერთი, გწამდეთ მეც. იოანე 14:1.

იცოდა რა, რომ რამდენიმე საათში დიდი იმედგაცრუება ელოდათ, იესო შეეცადა განემტკიცებინა თავისი მოწაფეები მოახლოებული კრიზისისთვის. წინასწარმეტყველების დაფარული ხაზი, რომელიც იმ ოთხ სასაზღვრო ნიშნულშია მოქცეული და რომლებიც შეადგენენ იმ მოვლენებს, რომლებიც შვიდი ქუხილის სახით არიან სიმბოლიზებული, არის ის ისტორია, სადაც იოანეს სახარების თხრობაში ეს სამი საფეხური ვითარდება. ეს დაფარული ხაზი, შვიდი ქუხილის შიგნით, წარმოადგენს პირველი იმედგაცრუებიდან უკანასკნელ იმედგაცრუებამდე არსებულ ისტორიას.

ქრისტე იესოს მიერ მათთვის სიტყვის თქმამდე, რომ მათი გული „ნუ შეძრწუნდება“, იუდა ისკარიოტელი სერობიდან გასული იყო, რათა სინედრიონთან მესამედ და უკანასკნელად მისულიყო. როდესაც მან სერობა დატოვა თავისი მესამე შეხვედრისათვის, მან თავისი გამოცდის ჟამი დახურა.

შვიდი ქუხილის სიმბოლოში დაფარული ხაზის კონტექსტში ქრისტეს დიდებით შესვლა წარმოადგენს შუალამის ღაღადს, სადაც თაყვანისმცემელთა ორი კლასი ცხადდება. ებრაული სიტყვის „ჭეშმარიტება“ შესაქმნელად გამოყენებული ებრაული ასოს შუა ასოს სასაზღვრო ნიშანი ებრაული ანბანის მეცამეტე ასოა. მეცამეტე აჯანყებას წარმოადგენს, და როგორც წინასწარმეტყველური სასაზღვრო ნიშანი, იგი წარმოადგენს შუალამის ღაღადს, სადაც უგუნური ქალწულები აჯანყების გამოვლინებას

წარმოადგენენ, ისევე როგორც იუდა ქრისტეს დიდებით შესვლის სასაზღვრო ნიშნის დროს.

„ყოველთვის იყვნენ და ყოველთვის იქნებიან სარეველები ხორბალს შორის, უგუნური ქალწულები — ბრძენებთან ერთად, ისინი, რომელთაც ზეთი არა აქვთ თავიანთ ჭურჭლებში თავიანთ ლამპრებთან ერთად. იყო ვერცხლისმოყვარე იუდა იმ ეკლესიაში, რომელიც ქრისტემ დედამიწაზე დააფუძნა, და იქნებიან იუდეებიც ეკლესიაში მისი ისტორიის ყოველ ეტაპზე.“ Signs of the Times, October 23, 1879.

როდესაც იუდამ ფული დააბრუნა, კაიაფასს და შემდეგ ქრისტეს თავისი ღალატი აღიარა, შემდეგ კი წავიდა და თავი ჩამოიხრჩო. სამსჯავრო დარბაზიდან გამოსვლისას მან შეჰღაღადა სწორედ იმ სიტყვებით, რომლებიც გამოხატავს უგუნური ქალწულის მდგომარეობას, როდესაც იგი აცნობიერებს, რომ ზეთი არ მოიპოვა.

„იუდამ დაინახა, რომ მისი ვედრება ფუჭი იყო, და მან დარბაზიდან გამოიქცა, თან შეჰყვიროდა: გვიან არის! გვიან არის! იგი გრძნობდა, რომ ვერ იცოცხლებდა იმდენხანს, რომ ეხილა იესოს ჯვარცმა, და სასოწარკვეთილებაში გავიდა და თავი ჩამოიხრჩო.“ Desire of Ages, 722.

იუდა ასახავს ცრუ შუალადის ძახილის უწყებას შემდეგი სიტყვებით: „დარბაზიდან გამოიქცა შეძახილით: გვიანია! გვიანია!“ ეს უწყება ყოველთვის ავლენს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს, და როგორც მილერიტა ისტორიაში, უგუნური ქალწულები ჭეშმარიტი შუალადის ძახილის უწყების მოსვლის შემდეგაც აგრძელებენ მოქმედებას ცრუ უწყებით. ამრიგად, მილერიტა ისტორიაში ვხედავთ მოძრაობას, რომელმაც უილიამ მილერი წინამძღოლად აირჩია, მაშინ როცა უარყო მესამე ანგელოზის უწყება და დაუპირისპირდა იმ მცირე სამწყსოს, რომელიც ქრისტეს გაჰყვა უწმიდესში.

„ჩემი გონება მომავალში იქნა გადატანილი, როდესაც ნიშანი გაიცემა: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად.“ მაგრამ ზოგნი დააყოვნებენ, რათა მიიღონ ზეთი თავიანთი ლამპრების შესავსებად, და მეტისმეტად გვიან აღმოაჩენენ, რომ ხასიათი, რომელიც ზეთით არის წარმოდგენილი, არ გადაეცემა სხვას.“ Review and Herald, February 11, 1896.

დამალული ისტორიის მესამე ნიშანსასრული წარმოადგენს სამსჯავროს და სიმბოლურად აღნიშნულია ებრაული ანბანის უკანასკნელი ასოთი. ეს ასოა „Tav“, და როდესაც იგი იწერება, ჯვრის ფორმა აქვს. ჯვარი წარმოადგენს სამსჯავროს.

მილერიტა ისტორიის პირველ იმედგაცრუებიდან შუალადის ღალადისამდე, ანუ ასო ალფადან მეცამეტე ასომდე, არსებობს სასიგნალო ნიშანი, რომელიც დროის პერიოდს წარმოადგენს და რომელიც იდენტიფიცირებულია, როგორც დაყოვნების ჟამი ათი ქალწულის იგავში — დაყოვნების ჟამი, რომელიც ასევე გვხვდება აბაკუმის მეორე თავში. შუალადის ღალადიდან, ანუ ამბოხების მეცამეტე ასოდან, დიდ იმედგაცრუებამდე — ანბანის უკანასკნელ ასომდე — ასევე არსებობს დროის პერიოდი, რომელსაც „მეშვიდე თვის მოძრაობა“ ეწოდა, არა იმიტომ, რომ იგი შვიდ თვეს გაგრძელდა, არამედ იმიტომ, რომ შუალადის ღალადის უწყება მიუთითებდა, რომ

ქრისტე მოვიდოდა იუდეველთა კალენდრის მეშვიდე თვის მეათე დღეს, რომელიც იყო გამოსყიდვის დღე.

იოანეს სახარების მეთოთხმეტე თავიდან მეთვრამეტე თავამდე მოთხრობის კონტექსტი იწყება დროის იმ პერიოდში, რომელიც მილერიტული ისტორიის მეშვიდე თვის მოძრაობას განასახიერებს. იოანეს სახარების ამ მონათხრობის ძირითადი ტვირთი ის არის, რომ მოწაფეები მომავალი ჯვრის კრიზისისთვის მოამზადოს (ასო „ტავ“). ამიტომ ქრისტე აღნიშნავს, რომ მისი სიკვდილიდან იქამდე, ვიდრე იგი თავის მამასთან ავა და კვლავ დაბრუნდება, მოწაფეთათვის ეს იქნება მწუხარების, გაურკვევლობისა და იმედგაცრუების პერიოდი. როგორც რეფორმის ხაზების მოწმობაში წარმოდგენილი ყველა პირველი იმედგაცრუების წინასწარმეტყველური თავისებურებების შემთხვევაში, იმედგაცრუება მოიცავს მდგომარეობას, რომელიც ადრე გამოცხადებული მნიშვნელოვანი ჭეშმარიტების უგულვებელყოფით არის გამოწვეული. ქრისტეს სიკვდილი ჯვარზე იყო და არის მნიშვნელოვანი ჭეშმარიტება, და მან მოწაფეებს პირდაპირ უთხრა, რომ ჯვარს აცვამდნენ და აღდგებოდა, მაგრამ კრიზისი იმდენად დიდი, იმდენად ყოვლისმომცველი იყო, რომ მათ დაავიწყდათ ის, რაც უნდა ხსომებოდათ.

„როცა ქრისტე, ისრაელის სასოება, ჯვარზე იქნა გაკრული და აღიმართა, როგორც ნიკოდემოსს უთხრა, რომ აღიმართებოდა, მოწაფეთა იმედი იესოსთან ერთად მოკვდა. მათ ამ ამბის ახსნა არ შეეძლოთ. მათ ვერ გაეგოთ ყველაფერი, რაც ქრისტემ ამის შესახებ წინასწარ უთხრა მათ.“ Faith and Works, 63.

იოანეს იმ ოთხი თავის მთელი თხრობითი სიმძიმე, რომელთაც ჩვენ ვეხებით, იმაში მდგომარეობდა, რომ იესო ამზადებდა თავის მოწაფეებს იმ იმედგაცრუების პერიოდისათვის, რომელსაც ისინი განიცდიდნენ იესოს შუალამიანი დაპატიმრებიდან მოყოლებული, ვიდრე იგი დაბრუნდებოდა მას შემდეგ, რაც ავიდოდა თავის მამასთან. იოანეს ამ ოთხ თავში დროის ის მონაკვეთი, როდესაც ქრისტე მოწაფეთაგან განშორებული იყო, დაყოვნების დროს წარმოადგენს. ისტორიულად, დროის ეს მონაკვეთი, რომელსაც მე დაყოვნების დროდ ვასახელებ, ჯვრის კრიზისის შემდეგ მოხდა. იმ ოთხ თავში, რომელთა განხილვასაც ჩვენ ვაპირებთ, ისინი წინასწარმეტყველურად წარმოადგენენ დაყოვნების დროს, რომელიც პირველი იმედგაცრუებით იწყება და არა ჯვრის დიდი იმედგაცრუების შემდეგ.

რატომ ვამბობ, რომ უკანასკნელი იმედგაცრუება, რომლისთვისაც ქრისტე თავის მოწაფეებს ამზადებდა, პირველსავე იმედგაცრუებას განასახიერებდა, რომელიც ქრისტეს რეფორმის ხაზში ლაზარეს სიკვდილი იყო? ეს საკითხი უნდა გადაიჭრას, ვიდრე შევძლებდეთ იოანეს ამ ოთხ თავში მოცემული თხრობის დანახვას იმ შუქში, რომელიც ამტკიცებს იმ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც ახლა იხსნება შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორიისთან კავშირში.

ქრისტეს ისტორიაში ლაზარეს სიკვდილსა და აღდგომას შორის არსებული დროის პერიოდი შეესაბამება დაყოვნების ჟამს. შემდეგ ქრისტე მიდის იერუსალიმში თავისი ტრიუმფალური შესვლისათვის. იოანეს მეთოთხმეტე თავში ქრისტე თავის მოწაფეებს

ესაუბრება იმ ისტორიის დროს, რომელიც იქნებოდა მეშვიდე თვის მოძრაობა, დაწყებული მაშინ, როდესაც დაყოვნების ჟამი უკვე დასრულებული იყო შუალამის ძახილის უწყების მოსვლით, რომელმაც მეშვიდე თვის მოძრაობას დაუდო სათავე.

იმის გასაგებად, თუ როგორ ადასტურებს ებრაული სიტყვა „ჭემმარიტება“ დაფარული ისტორიის იდენტიფიკაციას, რომელიც შვიდი ქუხილის სიმბოლური ისტორიიდან იქნა გახსნილი, საჭიროა ფრთხილი ანალიზი იმ უწყებისა, რომელსაც ქრისტე მაშინ აძლევდა თავის მოწაფეებს იოანეს მეთოთხმეტე თავიდან მეჩვიდმეტე თავამდე. დიდი იმედგაცრუების სასაზღვრო ნიშნის გამოყენების მაგალითი, პირველი იმედგაცრუების სასაზღვრო ნიშნის საილუსტრაციოდ, შეიძლება ამოიცნოს მოწაფეთა გამოცდილებაში ემაუსის გზაზე.

მილერიტა ისტორიში შეყოვნების დრო დასრულდა 1843 წლის წინასწარ წარუმატებელი წინასწარმეტყველური გამოთვლის შესწორებით. სამუელ სნოუს შრომა იმ უწყების ჩამოყალიბებაში, რომელმაც დასაბამი მისცა მეშვიდე თვის მოძრაობას და რომელიც დიდ იმედგაცრუებით დასრულდა, ისტორიულად შესაძლებელია გამოიკვლეს, თუ სამუელ სნოუს მიერ გაგების ზრდას მის გამოქვეყნებულ ნაშრომებსა და ექსეტერის საკარვე შეკრებამდე წარდგენილ საჯარო გამოსვლებს მივადევნებთ თვალს. შთაგონებული კომენტარი ამ განვითარებას სხვაგვარად უდგება, ვიდრე მხოლოდ სნოუს საბოლოო უწყების ისტორიულ განვითარებას. და უაიტი გვამცნობს, რომ უწყება აღიარებულ იქნა მაშინ, როდესაც უფალმა მოაცილა თავისი ხელი შეცდომას გამოთვლებში ჰაბაკუმის 1843 წლის სქემაზე.

„ვიხილე ღვთის ერი, მოლოდინით სიხარულით აღსავსე, თავიანთ უფალს რომ ელოდნენ. მაგრამ ღმერთს განზრახული ჰქონდა მათი გამოცდა. მისმა ხელმა დაფარა შეცდომა წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში. ისინი, ვინც თავიანთ უფალს ელოდნენ, ამ შეცდომას ვერ მიუხვდნენ, და ვერც იმ დროის მოწინააღმდეგეებმა, ყველაზე განსწავლულმა კაცებმაც, შეძლეს მისი დანახვა. ღმერთს განზრახული ჰქონდა, რომ მის ხალხს იმედგაცრუება შეხვედროდა. დრო გავიდა, და ისინი, ვინც თავიანთ მხსნელს სიხარულით აღსავსე მოლოდინით ელოდნენ, დამწუხრდნენ და გულდაწყვეტილნი დარჩნენ; ხოლო ისინი, ვისაც იესოს გამოცხადება არ უყვარდა, არამედ შიშით მიიღეს ეს უწყება, კმაყოფილნი იყვნენ, რომ იგი არ მოვიდა ნავარაუდებ დროს. მათმა აღსარებამ გული ვერ შეჰხო და ცხოვრება ვერ განწყობინდა. დროის გასვლა ზუსტად იყო გამიზნული ამგვარი გულების გამოსავლენად. ისინი პირველები იყვნენ, ვინც მიბრუნდნენ და დასცინეს დამწუხრებულ, იმედგაცრუებულ ადამიანებს, რომელთაც ჭემმარიტად უყვარდათ თავიანთი მხსნელის გამოცხადება. მე ვიხილე ღვთის სიბრძნე იმაში, რომ იგი თავის ხალხს სცდიდა და აძლევდა მათ გამომცდელ, გამჩხრეკელ გამოცდას, რათა გამოევლინა ისინი, ვინც განსაცდელის ჟამს უკან დაიხევდნენ და მიბრუნდებოდნენ.“

იესო და მთელი ზეციური მხედრობა თანაგრძნობითა და სიყვარულით შეჰყურებდა მათ, ვინც ტკბილი მოლოდინით ესწრაფოდა ეხილა იგი, ვინც მათ სულებს უყვარდა. ანგელოზები მათ გარს ეხვივნენ, რათა მათი განსაცდელის ჟამს გაემტკიცებინათ ისინი. ისინი კი, რომელთაც უგულებელყვეს ზეციური უწყების

მიღება, სიბნელეში დარჩენ, და ღვთის რისხვა აღიგზნო მათ წინააღმდეგ, რადგან არ ისურვეს მიეღოთ ნათელი, რომელიც მან ზეციდან მოუვლინა მათ. ის ერთგული, იმედგაცრუებული ადამიანები, რომელთაც ვერ გაეგოთ, რატომ არ მოვიდა მათი უფალი, სიბნელეში არ იყვნენ დატოვებულნი. კვლავ მიემართნენ ისინი თავიანთ ბიბლიებს, რათა გამოეკვლიათ წინასწარმეტყველური პერიოდები. უფლის ხელი იქნა მოცილებული ციფრებიდან და შეცდომა იქნა განმარტებული. მათ დაინახეს, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წლამდე აღწევდა, და რომ იგივე მტკიცებულება, რომელიც მათ წარმოადგინეს იმის საჩვენებლად, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1843 წელს იხურებოდა, ამტკიცებდა, რომ ისინი 1844 წელს დასრულდებოდა. ღვთის სიტყვის ნათელმა გაანათა მათი მდგომარეობა, და მათ აღმოაჩინეს დაყოვნების დრო — „თუმცა იგი [ხილვა] იგვიანებდეს, დაელოდე მას.“ ქრისტეს დაუყოვნებელი მოსვლისადმი თავიანთ სიყვარულში მათ შეუმჩნევლად დარჩათ ხილვის დაყოვნება, რომელიც განკუთვნილი იყო ჭეშმარიტად მომლოდინეთა გამოსაცხადებლად. კვლავ ჰქონდათ მათ დროის განსაზღვრული მომენტი. მაგრამ მე ვიხილე, რომ მრავალ მათგანს არ შეეძლო თავის მძიმე იმედგაცრუებაზე ამაღლება, რათა ჰქონოდა იმ ზომის მოშურნეობა და ძალმოსილება, რომლითაც მათი რწმენა 1843 წელს იყო გამორჩეული.

„სატანამ და მისმა ანგელოზებმა მათზე იზეიმეს გამარჯვება, ხოლო ისინი, რომლებმაც არ ისურვეს ცნობის მიღება, თავიანთ შორსმჭვრეტელ განსჯასა და სიბრძნეზე თვითკმაყოფილებით ულოცავდნენ თავს, რომ არ მიიღეს ის ცდომილება, როგორც მას უწოდებდნენ. ისინი ვერ აცნობიერებდნენ, რომ ღვთის რჩევას საკუთარ თავთა წინააღმდეგ უარყოფდნენ და მოქმედებდნენ სატანასა და მის ანგელოზებთან კავშირში, რათა შეეყვანათ საგონებელში ღვთის ერი, რომელიც ზეციდან მოვლენილ ცნობას ცხოვრებით ახორციელებდა.“

„ამ უწყების მორწმუნენი ეკლესიებში იჩაგრებოდნენ. ერთხანს ისინი, რომელთაც არ სურდათ უწყების მიღება, შიშის გამო თავიანთი გულის განწყობათა გამოხატვას თავს იკავებდნენ; მაგრამ დროის გასვლამ მათი ნამდვილი გრძნობები გამოამჟღავნა. მათ სურდათ დაედუმებინათ ის დამოწმება, რომლის ტარებასაც მომლოდინენი თავს ვალდებულად გრძნობდნენ, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წლამდე ვრცელდებოდა. მორწმუნენი სიცხადით განმარტავდნენ თავიანთ შეცდომას და ასახელებდნენ მიზეზებს, რის გამოც თავიანთ უფალს 1844 წელს მოელოდნენ. მათ მოწინააღმდეგეებს არ შეეძლოთ რაიმე არგუმენტის წარმოდგენა იმ ძლიერი საფუძვლების წინააღმდეგ, რომლებიც მოტანილი იყო. მიუხედავად ამისა, ეკლესიების რისხვა აგიზგიზდა; მათ მტკიცედ გადაწყვიტეს, არ მოესმინათ მტკიცებულებისთვის და ეკლესიებიდან განედევნათ ეს დამოწმება, რათა სხვებს მისი მოსმენა ვერ შეძლებოდათ. ისინი, რომელთაც ვერ გაუხედავთ სხვებისთვის დაემაღლათ ის ნათელი, რომელიც ღმერთმა მისცა მათ, ეკლესიებიდან გამოამძევეს; მაგრამ იესო მათთან იყო და ისინი ხარობდნენ მისი სახის ნათელში. ისინი მომზადებულნი იყვნენ მეორე ანგელოზის უწყების მისაღებად.“ Early Writings, 235–237.

ახლახან წარმოდგენილი ისტორია, სხვა საკითხებთან ერთად, აღწერს 2020 წლის 18 ივლისის გამოცდილებასაც; თუმცა, ის საკითხი, რომლის განხილვაც მსურს, არის ის,

რომ ის გაგება, რომელიც წარმოდგენილია შუალამის დაღადის გზავნილით, როგორც იგი სამუელ სნოუმ წარადგინა ექსეტერის საბანაკო შეკრებაზე, წარმოდგენილია არა სნოუს ისტორიული საქმიანობით, არამედ უფლის ხელის მოქმედებით. მის ხელს დაფარული ჰქონდა შეცდომა, და როდესაც მან თავისი ხელი მოაშორა, მილერიტებმა მაშინდა შეძლეს გაეგოთ თავიანთი იმედგაცრუება, და აგრეთვე გაეგოთ, რომ ისინი იმ პერიოდში იმყოფებოდნენ, რომელიც წარმოდგენილია, როგორც დაყოვნების ჟამი.

მისი ხელის მოხსნა სასიცოცხლო მნიშვნელობის ელემენტია იმ მოწაფეთა შემთხვევაში, რომლებიც ემაუსისკენ მიმავალ გზაზე იყვნენ. ეს განასახიერებს იმ პერიოდის დასასრულს, რომელიც ცნობილია როგორც დაყოვნების ჟამი, და სრულდება იმ გაგებით, რომელსაც შუალამის დაღადის უწყება წარმოადგენს. თუმცა ემაუსის ილუსტრაცია ჯვრის შემდეგ მოხდა, რომელიც დიდი იმედგაცრუების სიმბოლოა, და არა ლაზარეს სიკვდილით გამოწვეული პირველი იმედგაცრუებისა.

აჰა, იმავე დღეს ორნი მათგანნი მიდიოდნენ სოფლისკენ, რომელსაც ერქვა ემაუსი, იერუსალიმიდან დაახლოებით სამოც სტადიონზე რომ იყო დაშორებული. და ისინი ერთმანეთში საუბრობდნენ ყოველივე იმაზე, რაც მოხდა. და მოხდა ასე: როცა ისინი ერთმანეთში მსჯელობდნენ და აზრებს ცვლიდნენ, თვით იესო მიუახლოვდა და მათთან ერთად მიდიოდა. მაგრამ მათი თვალები შეპყრობილი იყო, რათა ვერ ეცნოთ იგი. და უთხრა მათ: რა საუბარია ეს, გზაში რომ ერთმანეთში გაქვთ და დაღვრემილნი დადიხართ? ლუკა 24:13–16.

ამ მონაკვეთში სიტყვა „თვალები“ აღნიშნავს ხილვას, მეტად, ვიდრე თვით თვალის ფიზიკურ ორგანოს. სიტყვა „შეკავებული“ ნიშნავს ძალას. მოწაფეებს არ შეეძლოთ ჯვრის ხილვის გაგება, რადგან ქრისტეს დაფარული ჰქონდა მათი უნარი, ეხილათ ჯვრის წინასწარმეტყველური ხილვა. ქრისტეს ხელი მისი ძალის სიმბოლოა. იესოს მიერ აღნიშნული მწუხარება მათ დიდ იმედგაცრუებას გამოხატავდა. იმედგაცრუებულ მოწაფეთა შემდგომი საუბრის შემდეგ ქრისტემ დაიწყო ლაპარაკი.

მაშინ უთხრა მათ: ჰოი, უგუნურნო და გულით მძიმენო, რათა ირწმუნოთ ყოველივე, რაც წინასწარმეტყველებმა თქვეს! განა არ იყო საჭირო, რომ ქრისტეს ეს ყოველივე დაეთმინა და ასე შესულიყო თავის დიდებაში? და მოსედან და ყველა წინასწარმეტყველიდან მოყოლებული, ყველა წერილში განუმარტავდა მათ თავის შესახებ ნათქვამს. და მიუახლოვდნენ იმ სოფელს, სადაც მიდიოდნენ; ხოლო მან ისეთი სახე მიიღო, თითქოს უფრო შორს წასვლას აპირებდა. მაგრამ მათ შეაკავეს იგი და უთხრეს: დარჩი ჩვენთან, რადგან სადამო მოახლოებულია და დღე უკვე მიწურულია. და შევიდა, რათა მათთან დარჩენილიყო. ლუკა 24:25–29.

იესომ მოწაფეებს დამოდვრა ბიბლიური განმარტების „ისტორიკისტული“ მეთოდოლოგიის გამოყენებით, წინასწარმეტყველური ხაზების მოსედან მოყოლებული წმინდა ისტორიაში გატარებით, რათა ჯვრის ისტორია განესაზღვრა. იესომ გამოიყენა წარსული წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზები, რომლებიც წარმოადგენს ძველ ბილიკებსა და „ხაზი ხაზზე“ მეთოდოლოგიას, რათა იმედგაცრუებული მოწაფეები დაემოდვრა. როცა გამოჩნდა, თითქოს მათ გარეშე აპირებდა გზის გაგრძელებას, მათ აიძულეს იგი, შესულიყო და მათთან დარჩენილიყო.

ისინი დაყოვნების დროში იმყოფებოდნენ, და ქრისტე უკვე აპირებდა მათი თვალებიდან თავისი ხელის მოცილებას. როდესაც მისი ხელი მოეცილებოდა, დაყოვნების დრო დასრულდებოდა, და როცა ისინი სიბნელეში იერუსალიმისკენ, თერთმეტი მოწაფისაკენ, აჩქარებით ბრუნდებოდნენ, ისინი განასახიერებდნენ შუალამის ღაღადის უწყების გადაცემის სისწრაფეს.

და მოხდა ასე: როცა მათთან ერთად პურის საჭმელად იჯდა, აიღო პური, აკურთხა, გატეხა და მისცა მათ. მაშინ აეხილათ თვალები და იცნეს იგი; და გაუჩინარდა მათ თვალთაგან. ლუკა 24:31.

იესომ მოაცილა თავისი ხელი, რომელიც მათ წინასწარმეტყველური ხილვის გაგებას აკავებდა, და როდესაც ასე მოიქცა, მათ იცნეს იგი. იესომ მათ მიუტანა შუალამის ღაღადის უწყება და მათ იგი მიიღეს ჭამის დროს, რადგან ყოველი უწყება უნდა იყოს შექმნილი. ისინი დაუყოვნებლივ გაექანენ „როგორც მოქცევის მძლავრი ტალღა მთელ ქვეყანაში“, რათა ეს ეუწყებინათ თერთმეტი მოწაფისთვის.

და უთხრეს ერთმანეთს: განა ჩვენი გული არ ღვივოდა ჩვენში, როცა გზაზე გველაპარაკებოდა და როცა გვიხსნიდა წერილებს? და იმავე საათს აღდგენ, დაბრუნდნენ იერუსალიმში და ჰპოვეს ერთად შეკრებილი თერთმეტი და მათთან მყოფნი, რომლებიც ამბობდნენ: უფალი ჭეშმარიტად აღდგა და სიმონს გამოეცხადა. მათაც უამბეს, რა მოხდა გზაზე და როგორ იცნეს იგი პურის გატეხვისას. და როცა ისინი ამას ლაპარაკობდნენ, თავად იესო დადგა მათ შორის და უთხრა მათ: მშვიდობა თქვენდა. ხოლო ისინი შეძრწუნდნენ და შეშინდნენ, და ეგონათ, რომ სული იხილეს. და უთხრა მათ: რატომ ხართ შეშფოთებულნი? და რატომ აღმოცენდება ასეთი ფიქრები თქვენს გულებში? შეხედეთ ჩემს ხელებსა და ჩემს ფეხებს, რომ ეს მე თვითონ ვარ; შემეხეთ და იხილეთ, რადგან სულს არა აქვს ხორცი და ძვლები, როგორც ხედავთ, რომ მე მაქვს. და ეს რომ თქვა, უჩვენა მათ ხელები და ფეხები. და რადგან ჯერ კიდევ არ სჯეროდათ სიხარულის გამო და უკვირდათ, უთხრა მათ: გაქვთ აქ რამე საჭმელი? და მისცეს მას შემწვარი თევზის ნაჭერი და თაფლის ფიჭა. მან აიღო და შეჭამა მათ წინაშე. და უთხრა მათ: ეს არის ის სიტყვები, რომლებიც გითხარით თქვენ, როცა ჯერ კიდევ თქვენთან ვიყავი, რომ უნდა აღსრულდეს ყოველივე, რაც ჩემს შესახებ დაწერილია მოსეს რჯულში, წინასწარმეტყველებში და ფსალმუნებში. მაშინ გაუხსნა მათ გონება, რათა გაეგოთ წერილები. ლუკა 24:32-45.

როგორც ემაუსისკენ მიმავალ გზაზე მოწაფეებთან, იესო ბიბლიის წარსულ წმიდა ისტორიებზე დაყრდნობით წარადგენს უწყებას, რათა განმარტოს თავისი სიკვდილისა და აღდგომის ისტორია, და ეს მათ წინაშე ჭამის მაგალითის მიცემით მოახდინა. ღვთის ხალხმა უნდა შეჭამოს ეს უწყება. მათ გაურკვევლობასა და მწუხარებაში იესო ასრულებს დაყოვნების დროს, რომელიც გრძელდებოდა მისი სიკვდილიდან მის აღდგომამდე, ამაღლებამდე და დაბრუნებამდე, იმით, რომ უხსნის მათ გონებას აწმყო ჭეშმარიტების უწყების შესაცნობად, რომელიც დაფუძნებული იყო წარსულის წმიდა ისტორიების სტრიქონ-სტრიქონ შეკრებაზე.

ამიტომ, ემაუსისკენ მიმავალ გზაზე მყოფი ორი მოწაფე (რომლებიც წარმოადგენენ მეორე ანგელოზს, რომელიც უერთდება შუალამის ძახილის უწყებას და მის მიერ ძალმოსილია) იმ შეყოვნების დროს, რომელიც ჯვარცმას მოჰყვა, აიგივებენ იმ შეყოვნების დროსთან, რომელიც შუალამის ძახილს წინ უძღოდა. მაშასადამე, მოწაფეების იმედგაცრუება წარმოადგენს წინასწარმეტყველურ ხაზში პირველ იმედგაცრუებას და არა დიდ იმედგაცრუებას.

შემდეგ ემაუსის ამბავი მეორდება იმედგაცრუებულ თერთმეტ მოწაფესთან. იესო უერთდება მათ, ასწავლის მათ წინასწარმეტყველური სიტყვის აღსრულებას „ისტორიციზმის“ მეთოდოლოგიის მეშვეობით და შემდეგ, ჭამისას, უხსნის მათ გონებას. მოთხრობის დასაწყისი განსაზღვრავს მოთხრობის დასასრულს. ამის შემდეგ იესო აყენებს მესამე მოწმობას იმისა, რომ ჯვრის იმედგაცრუება შეიძლება წინასწარმეტყველურად მიესადაგოს პირველ იმედგაცრუებას. იგი აძლევს მესამე მოწმობას ამ ისტორიის სტრუქტურის შესახებ იმით, რომ ეუბნება მათ, დარჩნენ იერუსალიმში, ვიდრე ზეციდან ძალას მიიღებდნენ.

და უთხრა მათ: ასეა დაწერილი, და ასე ჯერ-იყო, რომ ქრისტეს ეტანჯა და მესამე დღეს მკვდრეთით აღმდგარიყო; და რომ მისი სახელით სინანული და ცოდვათა მიტევება ქადაგებულიყო ყველა ერს შორის, იერუსალიმიდან დაწყებით. ხოლო თქვენ ხართ ამ საქმეთა მოწმეები. და აჰა, მე მოვავლენ თქვენზე ჩემი მამის აღთქმას; თქვენ კი დარჩით ქალაქ იერუსალიმში, ვიდრე ზემოდან ძალით შეიმოსებით. და წარუძღვა მათ ბეთანიაში, აღაპყრო ხელნი თვისნი და აკურთხა ისინი. და მოხდა ისე, რომ სანამ აკურთხებდა მათ, განემორა მათ და ამაღლდა ზეცად. ხოლო მათ თაყვანი სცეს მას და დიდი სიხარულით დაბრუნდნენ იერუსალიმში; და მუდამ ტაძარში იყვნენ, ადიდებდნენ და აკურთხებდნენ ღმერთს. ამინ. ლუკა 24:46–53.

ემაუსისკენ მიმავალი მოწაფეების ილუსტრაცია მიუთითებს დაყოვნების პერიოდზე, რომელიც დაიწყო მისი სიკვდილიდან და გაგრძელდა მანამ, ვიდრე იგი აღდგებოდა და ავიდოდა თავის მამასთან. ემაუსის მოწაფეთათვის დაყოვნების დრო დასრულდა მაშინ, როდესაც ჯვრის მოვლენათა უწყება დამტკიცდა წარსული წმინდა ისტორიების ხაზების, ხაზზე ხაზის დამატებით, ერთმანეთთან მოყვანის მეთოდოლოგიით. შემდეგ ეს უწყება მოწაფეებმა იმ სისწრაფით წაიღეს, რა სისწრაფითაც კი შეეძლოთ მისი წაღება. შემდეგ იესო ხვდება თერთმეტ მოწაფეს; კვლავ მოიხსენიება ტრაპეზის მიღება, ხაზზე ხაზი გამოიყენება უწყების დასამტკიცებლად, და როგორც ემაუსის მოწაფეთა შემთხვევაში, შემდეგ უხსნის მათ გონებას და განემორება. მაგრამ არა მანამდე, ვიდრე მიუთითებდა იერუსალიმში დაყოვნების ისტორიაზე, ვიდრე დაყოვნების დრო დასრულდებოდა სულიწმიდის მოსვლით ორმოცდამეათე დღესასწაულზე.

როდესაც იესომ თავის მოწაფეებს უთხრა, იერუსალიმში დარჩენილიყვნენ, ეს იყო ემაუსის გზის ამბის დასასრული. ამ ამბის დასაწყისი წარმოადგენდა იმედგაცრუებას, რომელსაც მოჰყვა დაყოვნების ჟამი, ხოლო შემდეგ — ჭეშმარიტების გამოცხადება, რომელიც შუალამის ღაღადის უწყებას წარმოადგენდა. ჭეშმარიტების ეს გამოცხადება აღსრულდა მაშინ, როდესაც ქრისტემ მოაცილა თავისი ხელი, რომელმაც მოწაფეთა თვალები „დაკავებული“ ჰქონდა. ეს არის ამბის დასაწყისი, ხოლო ამბის შუა ნაწილი

იმავე ამბავში მეორდება, როდესაც ქრისტემ თერთმეტ მოწაფეს მოაშორა იმედგაცრუება, საკუთარი თავის გამოცხადებით და თავისი სიტყვის მათთვის გონების გახსნით. შემდეგ მოდის იმავე წინასწარმეტყველური სტრუქტურის უკანასკნელი მოწმობა, რომელიც იწყება პირველი იმედგაცრუებით და არა დიდი იმედგაცრუებით.

ემაუსიდან ორმოცდამეათე დღემდე ისტორია წარმოგვიდგენს პირველი იმედგაცრუების, დაყოვნების ჟამისა და შუალამის ღაღადის სამ მოწმეებას; თუმცა ის რეალური იმედგაცრუება, რომელიც ამ სამი მოწმეებიდან თითოეულის დასაწყისში სასაზღვრო ნიშნულია, სინამდვილეში მეორე იმედგაცრუება იყო და არა პირველი. იმის გაცნობიერება, რომ სასაზღვრო ნიშანი, რომელიც მილერიტულ ისტორიაში დიდ იმედგაცრუებას წარმოადგენს, გამოიყენება მილერიტულ ისტორიაში პირველი იმედგაცრუების საილუსტრაციოდ, არსებითია იმ თხრობის გასაგებად, რომელსაც ვპოულობთ იოანეს ოთხ თავში და რომელიც ვითარდება იმ ჭამას შორის, რაც უკანასკნელ სერობაზე მოხდა, და შუალამისას გეთსიმანიის ბაღში დაპატიმრებას შორის. ღირს აღინიშნოს, რომ როდესაც იესო თერთმეტ მოწაფეს გამოეცხადა და მათთან ერთად ჭამა, ჰკითხა: „Why are ye troubled? and why do thoughts arise in your hearts?”

იოანეს წიგნში უკანასკნელი სერობის შემდეგ, მონაკვეთი, რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, იწყება ქრისტეს სიტყვებით, რომლითაც იგი მათ ეუბნება: „ნუ შეძრწუნდებით გულით.“ ხუთი დღის განმავლობაში მათ სწორედ ეს მცნება დაივიწყეს. იოანეს სახარების მეთოთხმეტე თავიდან მეჩვიდმეტე თავის ჩათვლით წარმოდგენილია 2020 წლის 18 ივლისის პირველი იმედგაცრუება, რომელსაც შემოაქვს დაყოვნების დრო და მიჰყავს იესო ქრისტეს გამოცხადებამდე, რომელიც იხსნება სწორედ მაღლის კარის დახურვის წინ და წარმოადგენს შუალამის ღაღადის უწყებას. ეს უწყება შემოიყვანს დროის პერიოდს, რომელიც წინასახედ იქნა ნაჩვენები მეშვიდე თავის მოძრაობით და ასევე წინასახედ არის ნაჩვენები ემაუსის მოწაფეების მიერ შუაგულ ღამეში იერუსალიმისკენ აჩქარებული სრბოლით. სწორედ ეს ისტორიაა წარმოდგენილი სამი ებრაული ასოთი, რომლებიც ქრისტემ გამოიყენა, რათა საკუთარი თავი წარმოედგინა როგორც „ჭეშმარიტება.“

იოანეს ამ ოთხი თავის თხრობაში ვპოულობთ არა მხოლოდ იმას, რომ სულიწმიდის მოქმედება იმავე სიტყვის სწორედ იმავე საფეხურებად არის წარმოჩენილი, არამედ აგრეთვე საუკეთესო მტკიცებულებასაც იმ მტკიცებების დასადასტურებლად, რომლებიც ახლა კეთდება, რომ შუალამის ღაღადის უწყების საბოლოო აღსრულება უკვე თანდათანობით წარდგენილია ექსეტერის ბანაკის შეკრებაზე, აგვისტოს მეთორმეტედან მეჩვიდმეტემდე. როდესაც ეს უწყება საბოლოოდ იქნება შეცნობილი მომლოდინე წმიდათა მიერ, ქვეყნიერება ჩაეფლობა კვირის კანონის კრიზისში, მაშინ როცა ეს მაცნეები „უკანასკნელი დღეების“ საბოლოო გამაფრთხილებელ უწყებას მომაკვდავ ქვეყნიერებას მიუტანენ.